

Číslo policajného spisu 9/2026

Peter
Šloser

Paragraf 144

Páchateľ: neznámy

ikar

Peter
Šloser

Paragraf 144

Peter Šloser
PARAGRAF 144

Text © 2026 by Peter Šloser
Cover design © 2026 by Diana Delevová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0929-5

*Tak ako v každej rozprávke dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené,
aj v tejto knihe dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené.
Alebo?*

POĎAKOVANIE

Opäť ďakujem všetkým čitateľom za záujem o moje detektívky inšpirované skutočnými kriminálnymi prípadmi, Marekovi Zákopčanovi za skvelú spoluprácu pri redigovaní textu, Diane Delevovej za dokonalé vytvorenie obálky, generálnemu riaditeľovi vydavateľstva IKAR Ing. Marekovi Némovi za možnosť byť súčasťou najväčšieho vydavateľstva na Slovensku, zakladateľke a členke predstavenstva vydavateľstva IKAR Ing. Gabriele Belopotockej, ktorá ma pred ôsmimi rokmi objavila, a všetkým pracovníkom vydavateľstva, ktorí sa na vydávaní, propagácii a distribúcii „šloseroviek“ podieľajú.

PROLÓG

Ospravedlňujem sa čitateľom, že aj v tejto detektívke sa stanú súčasťou deja, spoločne s vyšetrovateľmi budú premýšľať, kto a prečo zapríčinil násilnú smrť iných osôb, a nad rámec vykonaného vyšetrovania budú na internete pomocou Googlu pátrať, v ktorom slovenskom meste sa príbeh odohral.

Áno, podobne ako v predchádzajúcich detektívkach, ktoré čitatelia nazývajú „šloserovky“, aj v tejto knihe som sa inšpiroval kriminálnymi prípadmi, ktoré sa na Slovensku v určitom čase, na určitom mieste a za určitých okolností odohrali. Okrem toho ako bonus pridávam autentický opis policajného vyšetrovania vrátane zákulisia a vzťahov medzi jednotlivými vrcholovými policajnými predstaviteľmi, ktoré vychádzajú z mojich vlastných skúseností a prežitkov.

Môžem prezradiť, že so smrťou sa stretnú až tri osoby, najmä posledná má nečakané rozuzlenie. Ani najlepší autor detektívnych románov nedokáže vymyslieť situáciu, akú priniesol sám život, a ja ako policajt som mal možnosť byť súčasťou vyšetrovania opisovaného prípadu s prekvapivým koncom.

Predpokladám, že ani zdatní čitatelia neodhalia knižného vraha skôr, ako odhalím jeho identitu. Ak sa vám to podarí, privítam spätnú väzbu.

Knižné blogerky píšu, že moje knihy sú odlišné od detektívok iných autorov. Prispiievajú k tomu aj nečestní muži

zákona priamo z pomyselného policajného Olympu, ktorí aj v tomto románe dostanú priestor vyniknúť im vlastnou zákernosťou. Či tento neduh zvíťazí nad dobrými úmyslami kladnej postavy Jula Tvrdeho, sa dozviete po prečítaní knihy.

Ďakujem, že ste ju otvorili na tejto strane.

KAPITOLA PRVÁ

Sotva osemnásťročný Slavo sa opieral o stĺp pouličného osvetlenia a nezaujato poľahoval z cigarety. Jedným okom sledoval veselo štebotajúce dievčatá v jeho veku, ktoré vychádzali z fitnesscentra.

„Ahoj, Lucia,“ pozdravil športovkyňu s výraznými pehami.

„Ahoj,“ zastala, venujúc mu milý pohľad.

Viacere jej rovesníčky mali za sebou prvú sexuálnu skúsenosť, ona vždy len zatajene počúvala a tiež to chcela prežiť. Slavo jej dlhšiu dobu nadbiehal, kvôli hanblivosti nedokázal spraviť prvý krok.

„Nešla by si zajtra so mnou do kina?“ hlesol nespelo.

„Zajtra?“ prekvapil ju nečakaným pozvaním.

„Kašli naňho,“ vstúpila do rozhovoru Luciina kamarátka.

„Smrdí peniazmi, lístky by si kupovala z vlastnej peňaženky.“

„Ty sa do toho nemontuj, lebo...“ pristúpil bližšie.

„Lebo čo?“ trúfla sa postaviť proti kostnatému mladíkovi.

„Si obyčajná sračka, nikdy v živote nič nedokážeš. Poď, ide-me,“ potiahla kamarátku za rukáv.

„Zajtra ti zavolám, budem mať prachy na kino aj na večeru,“ kričal za odchádzajúcimi tínedžerkami.

Pehavé dievča sa mierne pootočilo, videl v jeho očiach úsmev, čo mu dodalo nádej, že vytúžené stretnutie dopadne úspešne.

„Dostanem ťa,“ zapálil si ďalšiu cigaretu, sledujúc prichádzajúce a odchádzajúce autá z parkoviska pred posilňovňou.

Túžil po priateľke, niektorí jeho kamaráti prežili už niekoľko prvých lások, on na svoju stále čakal. Od útleho detstva vyrastal bez otca, jedinou živiteľkou rodiny sa stala mama, mesačný príjem jej neumožňoval finančne ho podporovať ako rodičia ostatných kamarátov.

Dnešný deň mal zmeniť Slavovu nelichotivú situáciu, cítil odhodlanie zarobiť svoje prvé peniaze. Dofajčieval druhú cigaretu, keď na chodníku pred fitnescentrom zastalo v rozpore s predpismi čierne terénne auto. Snažil sa preniknúť pohľadom cez nepriehľadné sklá, kvôli marcovému slnku videl iba odraz vlastnej tváre a okolia. O pár sekúnd sa otvorili dvere, vystúpila vysoká žena športovej postavy. Zamávala vodičovi na pozdrav, rezko odkráčala so športovým vakom prehodeným cez plece. Slavo sa rozhlíadal, nikto sa v okolí nenachádzal, priblížil sa k vozidlu, stlačil kľučku dverí.

„Zakrádaš sa ako profesionálny zlodej,“ vítal ho so smiechom vodič. „Nikto ťa nevidel?“

„Ani živá duša.“

„Super, ideš do toho?“

„Chcem zvýšiť odmenu,“ riekol bojzhlivo.

„Šibe ti?“ poťukal mu prstom po čele. „Ja som všetko vymyslel, keď sa ti máli päťsto eur, nájdem si iného, kto mi bude ruky bozkávať.“

„Zaujemca príde o hodinu, nestihneš to.“

„Úbožiak, chceš ma prešťať?“ preladil v autorádiu hudobnú stanicu. „Mám náhradníka, o ktorom som ti nepovedal.“

„Naozaj?“

„Nemám čas sa doťahovať, vypadni, ak si nechceš ľahko zarobiť. Zákazník je tu čo nevidieť.“

Slavo zmlkol, rýchlo si v hlave prerátaval vlastnú situáciu. Peniaze potreboval ako soľ, nemal iný zdroj príjmu okrem pár drobných od matky. Skúmal v meravej tvári chlapa s postavou kulturistu, či hovorí pravdu. Nevylúčil možnosť, že

oslovil niekoho iného s ponukou ľahkého zárobku. „Okej, idem do toho.“

„Múdry chalan,“ tľapol ho po pleci.

„Chcem dopredu vyplatiť polovicu.“

„Dohodnuté,“ vytiahol z lakťovej opierky peňaženku. „Mám tu len dve stovky,“ zamával mu pred očami zelenými bankovkami a peniaze v okamihu zmenili majiteľa.

Keď si ich Slavo strkal do predného vrečka tesných džínsov, vodič siahol pod sedadlo.

„Tu máš, rozbaľ to,“ podal mu v handre zabalený akýsi predmet. „Poistil som sa, ak by si to náhodou posral, aby sa nenašli moje odtlačky.“

„Neposeriem to,“ poťažkal v ruke pištoľ.

„V zásobníku je dvanásť nábojov,“ upozornil ho šéf.

„Ostrých?“ spomenul si, ako so zbraňou strieľal na nelegálnej strelnici. „Myslel som si, že ho mám len zastrašiť.“

„Možno budeš prinútený vystreliť do vzduchu, aby ťa bral vážne.“

„To som mohol aj slepými,“ argumentoval.

„Mohol by to rozpoznať.“

„Dobre teda, idem,“ zastrčil si pištoľ za nohavice.

„Nezabudni, keď to vybavíš, nevolaj,“ pohrozil mu prstom.

„Stretneme sa o desiatej večer na parkovisku za kinom. V tom čase už nebudú ani policajti lietať ako diví a hľadať páchatela.“

„Dohodnuté,“ prikývol a pozrel sa do vonkajšieho spätného zrkadla.

„Môžeš ísť, nikto tu nie je.“

Slavo vystúpil z auta, rozhliadol sa a odkráčal za roh najbližšieho domu.

KAPITOLA DRUHÁ

Zoltán Oláh patril v Pezinku a širokom okolí k starým úžerníkom s bohatou klientelou. Napriek likvidačným úrokom si od neho dlhé roky požičiavali peniaze bežní smrteľníci, podnikatelia, ale aj osoby z kriminálneho prostredia. Nelegálne podnikanie mu vynášalo enormné zisky bez povinnosti priznávať a odvádzať daň štátu. Peniaze nemal len na bankovom účte, časť zveril obchodníkom na burze, niečo mal v zahraničnej banke, značnú časť investoval do nehnuteľností a domáci trezor ukrýval sumu, s akou mohol do smrti žiť v luxuse bez pohnutia prstom.

Oláh so sklonenou hlavou rátal v pracovni päťstoeurové bankovky. Postupne ich ukladal na kôpky, aby každá obsahovala presne desaťtisíc. Napriek sústredeniu zaregistroval vojsť nehluchne do miestnosti ďalšiu osobu.

„Ahoj, láska,“ pozdravil manželku. „Nemala si tréning?“ skontroloval čas na nástenných starožitných hodinách.

„Cítila som sa na prd,“ zvalila sa celou váhou do koženého kresla. „Tréner videl, že som rozbitá na kašu, skončili sme predčasne.“

Oláh podozrieval Denisu z udržiavania mileneckého vzťahu s mladším trénerom, nerobil jej však žiadne scény. Tiež mal niekoľko ľubostných afér s inými ženami, zvykli si žiť vo voľnom vzťahu. Potreboval stálu partnerku nielen na občasný sex, ale najmä na udržiavanie domácnosti. Manželka sa oňho starala príkladne, vždy mal navarené, pripravené čisté

šaty, dom udržiavala v čistote. Bol jej druhý manžel, po prvom nevydarenom vzťahu si vážila mužovu šikovnosť zaraobiť peniaze. Na začiatku mu navrhla, aby si zaplatili upratovačku, nestrpel však v dome cudziu osobu. Za starostlivosť dostávala mesačne sumu, ktorú by so stredoškolským vzdelaním nikde nezarobila, vďaka sobášnemu listu sa necítila ako zlatokopka. Spočiatku sa nádejala, že spolu splodia dieťa, rezolútne sa však voči tomu ohradil, chcel v noci pokojne spať a nemienil vyhadzovať znečistené plienky.

„To je za tento mesiac?“ podišla k stolu, pohľadom blúdila po kôpkach s peniazmi.

„Za tento,“ pokračoval v rátaní bez obzretia.

„Dáš niečo aj svojej mačičke?“ objala ho zozadu a vylepenými prsami sa mu pritlačila ku krku.

„Počkaj, nech sa nepomýlim.“

„Dávno sme to nerobili,“ vklzla mu rukami pod košeľu.

„Vážne, teraz nie,“ protestoval. Usúdil, že manželky sa nezaví, z jednej kôpky odrátal desať päťstoeurových bankoviek a podal jej ich.

„Milujem ťa,“ priadla mu za chrbtom. „Ak budeš mať večer chuť, nájdeš ma vyvoňanú v postieľke.“

Vzala peniaze, zamávala na pozdrav a opustila pracovňu. Oláh nemal chuť na sex, tešil sa na najnovšiu milenkú, s ktorou mal na druhý deň dohodnuté stretnutie.

Pár minút ešte prerátaval peniaze, jednotlivé platby si zapisoval do evidenčného zošita dlžníkov, ktorý spolu s bankovkami vložil do trezora. Vyšiel na balkón a pozoroval okolie. Často stával na tomto mieste, pokojne si poťahujúc z elektronickej cigarety, ktorú automaticky vytiahol z vrečka. Jeho pozornosť zaujal kuriér, ktorý vykladal z dodávky zásielky a vkladal ich do samoobslužného výdajného boxu. Chodil každý deň v rovnakom čase, teraz Oláh pri pozretí na hodiny videl, že mešká takmer hodinu. Odrazu jednu zásielku, väčšiu než priestor schránky, tlačil dovnútra nohou. Tlačenie

nepomohlo, zúrivo do nej kopal, čo tajného pozorovateľa nenechalo chladným.

„Héj, ty kár, drbe ti?“

„Kár je ten, čo ťa ráno obúval,“ odvrkol kuriér s dôrazným kopnutím do balíka.

„Zídem dole a roztrhnem ťa v zuboch,“ hrozil mu zaťatou päťou.

„Skús,“ zatlačil zásielku, postavil sa vedľa auta a vyzývavo si odhrnul dolný okraj bundy.

„Chrapúň,“ rozčúlil ho ešte viac pohľad na rukoväť pištole. Nemal pri sebe zbraň, zastrašoval ho len päťou, keď pri dome zastala čierna limuzína. Kuriér nemal čas zdržiavať sa, dodávka sa stratila Oláhovi z dohľadu.

„Taký sraľo ťa nemôže rozčúliť,“ položila mu Denisa nečakane zozadu ruku na plece.

„Videla si to?“ naďalej ním lomcovala zlosť.

„Videla, dole máš zákazníka,“ sledovala mladíka vystupujúceho z auta.

„Zdravím, pán Oláh,“ vyškieral sa návštevník. „Potrebujem založiť.“

Patril k stálym klientom, ktorí si pravidelne požičiavali peniaze.

KAPITOLA TRETIA

Zástupca riaditeľa elitného policajného útvaru, Policajnej kriminálnej agentúry, Julo Tvrdý sa pripravoval na celoslovenskú poradu. Netušil, že jeho meno práve rezonuje v kancelárii policajného prezidenta Libora Kaspera.

„Tvrdý, Tvrdý, stále počúvam výčitky od Roba, že ho neviem upratať,“ vytýkal najbližším spolupracovníkom, riaditeľovi PAKA Pavlovi Vaškovi a riaditeľovi korupcie Rudovi Barberovi. „Musíme na ňom konečne nájsť nejakú chybu.“

Meno silného podnikateľa Roba Medera, dlhoročného sponzora strany Združenia demokratických robotníkov – ZDER, okamžite zapôsobilo na oboch vysokých policajných funkcionárov. Jeho nespokojnosti sa obávali viac ako hnevu ministra vnútra.

„Rozbili sme mu manželstvo,“ obhajoval sa Vaško. „Prišiel o rodinné zázemie, dostavia sa aj chyby.“

„Nenájdeš aspoň niečo, čo by si mu mohol vytknúť?“

Šéf PAKA bezmocne krčil ramenami, nenapadla mu žiadna spásanosná myšlienka.

„Skúsme to cez drogy,“ navrhol Barber.

„Na drogový test sme ho už poslali, nemalo to žiaden účinok,“ zhodnotil Vaško neúspešný pokus o diskreditáciu.

„Chceš mu ich akože niekde podhodiť?“ spozornel Kasper s vyslovením zlozvykového slova.

„Každé mesto je zasvinené drogami, dodrbme ho za ne,“ vysvetlil šéf korupcie.

„Drogy patria do pôsobnosti protidrogovej jednotky,“ krútil Vaško nesúhlasne hlavou.

„Mne sa to pozdáva,“ podporil Kasper návrh. „Treba mu poriadne vyčistiť žalúdok, že jeho ľudia sa tejto problematike nevenujú.“

„Ako vždy máš pravdu, pán prezident,“ zmenil Vaško náhle rétoriku.

„Fajn, choďte, aby ste to stihli akože ešte pred jeho poradou.“

Policajní hodnostári náhlivo opustili miesta a ešte náhlivejšie kráčali chodbami policajného prezídia. Riaditeľ PAKA zavolał svojmu zástupcovi, aby sa k nemu okamžite dostavil. Tvrdého telefonát zastihol počas zamykania kancelárie, s nevôľou išiel k šéfovi, do začiatku porady zostávalo necelých desať minút.

„Julo, ideme práve od pána policajného prezidenta,“ vyhlásil Vaško dôležite.

„Ak má pre mňa nejaké úlohy, o pár minút začínam poradu, prenesiem ich na chalanov.“

„Vyčistil mi kvôli tebe žalúdok,“ fabuloval neurčito.

„Netuším, kvôli čomu, aj keby si ma natiahol na škripec,“ rozhodil bezmocne rukami.

„Poviem ti len jedno slovo, zvyšok si domyslíš. Drogy.“

„Chod' do teplých krajín, zase ma chceš podrobiť testu?“

„Mal by si sa správať slušnejšie voči nadriadenému,“ pohrozil mu Barber z koženého kresla.

„Ty sa neozývaj,“ otočil pohľad k šéfovi korupcie. „Nič si nedokázal, len parazituješ ako hnusná, tlstá pásomnica.“

„Julo, stačí!“ zasiahol Vaško. „Rudy je významný článok...“ Nevedel nájsť vhodné pokračovanie, po krátkej odmlke dodal: „Jednoducho nenahraditeľný.“

Tvrdému podskočila sánka, mal chuť sa zasmiať, pohľad mu však skĺzol na nástenné hodiny. „Dokonči to, prosím, s tými drogami,“ požiadal ho.

„Je ich ako blých v kožucho túlavého psa, všetky mestá aj väčšie dediny sú nimi zasvinené, pán zástupca si užíva teplé miestečko, nič nevidí, nepočuje, tvári sa, že drogy na Slovensku nie sú a nikdy neboli,“ spustil Vaško záplavu výčitiek.

„Je to parketa protidrogovej jednotky, máme sa im pchať do roboty?“

„Sám si mal prejsť iniciatívu a nie čakať na úlohu od pána prezidenta.“

„Máme teda odhaľovať aj korupciu, ktorou je presýtený celý štátny aparát?“

„To je parketa Rudyho, tam nepchaj nos, má všetko pod kontrolou. Ak do mesiaca neuvidím výsledky, vážne sa porozprávame o tvojom ďalšom pôsobení v pozícii môjho zástupcu. Zamerať sa treba na veľké ryby, nie malých feťákov.“

„Veľké ryby do svojej siete za mesiac neuloví ani kúzelník. Nie je jednoduché dostať sa na koreň organizovanej skupiny, ktorá robí s drogami dlhé roky,“ pokúšal sa presvedčiť Vaška o tom, čo vedeli obaja.

„Julo, moje nervy,“ chytil sa s tragickým výrazom oboma rukami za hlavu. „Nespoznávam ťa, chceš ma presvedčiť, že tvoji miláčikovia Pilát a Michel sú platení z daní za nič?“

„Vieš, že majú výsledky, ak je to potrebné, pustia sa popri svojej robote aj do drog.“

„Výborne, máte na to mesiac,“ otočil sa mu v otáčacom kresle chrbtom.

Tvrdý pochopil, že rozhovor ukončili, nemal záujem v ňom pokračovať. Rýchlo odišiel z Vaškovej kancelárie, netúžil ďalej sa pozeráť na škodoradostne sa škeriaceho Barbera.

KAPITOLA ŠTVRTÁ

V minulosti verejnosťou často navštevovaná krytá plaváreň v Pezinku budila na prvý pohľad dojem niekoľko desaťročí chátrajúcej budovy. Keď sa pred dvomi rokmi v nočných hodinách zrútila časť stropu, kompetentní a vedenie mesta verejne vyhlásili, že príčina sa nedala predvídať a určí ju až statický posudok. Zároveň sľúbili, že mesto nájde finančné prostriedky a do roka bude plaváreň opäť sprevádzkovaná. Prišli komunálne voľby, vo vedení mesta došlo k zmene, čiže aj k iným prioritám. Objekt upadol do zabudnutia, postupne pustol rovnako ako jeho okolie. Pomedzi zámkovú dlažbu na kedysi zaplnenom parkovisku si čoraz viac predierala cestu burina, priestor na parkovanie ľudia nevyužívali, nachádzal sa mimo centra mesta a obchodnej zóny.

Aj konáre stále zelených tují lemujúcich chodník k hlavnému vchodu pocítili absenciu starostlivej ľudskej ruky a zužovali priestor pre prípadných chodcov. V okolí schodiska sa nachádzalo množstvo odpadkov rôzneho druhu – od cigaretových ohorkov cez prázdne fľaše od alkoholu a plechovky od nealkoholických nápojov až po použité papierové vreckovky a našli sa aj prezervatívy.

Medzi odpad dopadol ďalší špak, ktorý odhodil sedemnásťročný Slavo. Opakovane skontroloval čas na mobile s pohľadom upretým k ceste, odkiaľ sa vchádzalo na parkovisko.

„Doriti, kde trčí?“ pozrel sa na ošumelé tenisky, ktoré chcel nahradiť novými. Mal vyhlíadané adidasové krikľavo

modrej farby, v ktorých chcel ísť do kina s Luciou. Pri stretnutí pred pár hodinami zaregistroval, že spočinula zrakom na jeho nohách. V tom okamihu sa cítil zahanbene, zo spomienky na milovanú dievčinu ho vyrušil zvuk prichádzajúceho auta. Vzpriamril sa a sledoval limuzínu bielej farby. Prestal sa trápiť myšlienkou, že ak záujemca nepríde, nezarobí si na nové tenisky, čo ho privádzalo do zúrivosti. Rukou si mimovoľne siahol na miesto s ukrytou zbraňou, pomaly schádzal zo schodov. Prešiel pár krokov, krytý tujami sledoval z konca chodníka prichádzajúceho. Obával sa, či zvládne náročnú situáciu, ak záujemca nepríde sám, tlačný ľahkým zárobkom vyšiel z úkrytu. Zhlboka si povzdychol, keď videl z auta vystúpiť iba jedného muža. Veril, že všetko prebehne bez problémov a vďaka maskovaniu kapucňou a slnečnými okuliarmi ho ani on nedokáže vierohodne opísať polícii.

„Zdravím,“ priblížil sa k mužovi ani nie na päť metrov. „Vy ste ten záujemca o kúpu auta?“

„Čo ťa to zaujíma?“ premeriaval si nedôverčivo mladíka, v ktorom nevidel majiteľa Audi.

„Prišli ste na inzerát?“ overoval si, či ide o potenciálneho kupca. „Kamarát predáva auto.“

„Aha, kedy príde?“

„Zdržal sa v umyvárni, mám mu zavolať, keď prídete.“

„Zavolaj, mám naponáhlo. Chcem vidieť auto, ak je v poriadku, brnkнем známemu, ktorý poň príde.“

„Teda máte aj peniaze?“

„Mám, ale teba to nemusí zaujímať,“ odvrkol, opierajúc sa o kapotu.

„Chcem tie prachy,“ vytiahol Slavo na muža pištoľ.

„Choď do riti, soplíak,“ vzpriamril sa.

„Povedal som, naval' prachy,“ zamával zbraňou.

„Komu tykáš, ty fafrnok?“ pohl sa k nemu.

„Prachy, lebo strelím!“ skríkol vzrušene.

„Ja ti strelím, ty...“ zdvihol ruku zaťatú v päšť, kráčajúc proti útočníkovi.

Nedopovedal, ozvali sa dva výstrely, po ktorých chlap v momente zastal s rukou priloženou k hrudi. Okamžite sa pod ním začala tvoriť kaluž krvi, skleneným pohľadom sa pozeral na strelca a neveriacky na zakrvavenú dlaň. Ďalší krok už nespravil, nekontrolovateľne spadol na zakrvavenú dlažbu, chvíľu bezmocne otváral ústa, posledné slová mu uviazli v hrdle.

Slavo niekoľko sekúnd zmätene stál s napriahnutou rukou, sledoval nehybne ležiaceho muža. Trvalo pár sekúnd, kým sa spamätal, rozbehol sa k autu v úmysle nájsť peniaze, po chvíli neúspešného hľadania si uvedomil, že po sebe zanecháva stopy.

„Doboha,“ cível na odtlačky obuvi v kaluži čerstvej krvi.

V okolí nehybného tela zanechal niekoľko výrazných tra-sologických stôp, ktoré sa rýchlo snažil rozotrieť. Do očí sa mu tlačili slzy, nemal v úmysle nikomu ublížiť, zbraň mal použiť len na zastrašenie.

V panike ušiel z miesta činu, pištoľ skryl pod oblečenie, ihneď zabudol na nové tenisky, Luciu aj celý svet. Bežal bezcieľne cez blízke pole, neustále sa otáčal, spamätal sa až po prebehnutí niekoľkých stoviek metrov. Mozog začal pracovať, uvedomil si, že sa musí zbaviť vražednej zbrane a vytvoriť si alibi.

KAPITOLA PIATA

Nasrdený Oláh vyšiel po incidente s kuriérom pred dom.

„Chceš založiť?“ spýtal sa mladíka s náušnicou v uchu.

„Potreboval by som finančnú injekciu,“ usmial sa Martin Hujo.

Na okne cez ulicu sa pohla záclona, dôchodkyňa ako vždy sledovala návštevu. Oláh jej v minulosti niekoľkokrát vulgárne vynadal, neznášal zvedavcov.

„Poďme dnu,“ pozval chlapca do domu. „Vyzuj sa, nebudem tu behať kvôli tebe s handrou. Koľko chceš?“

Sledoval, ako si návštevník vyzúva topánky a odkladá ich vedľa steny.

„Liter by bodol.“

„Tu počkaj a nič nechytaj,“ ukázal na miesto uprostred vstupnej haly.

Oláh vyšiel po schodoch, po ktorých zároveň schádzala jeho manželka.

„Idete kontrolovať, aby som sa niečoho nechytal?“ obdivoval Hujo jej atraktívnu postavu.

„Manžel by sa hneval, ak by sa ti niečo prilepilo na prsty, a teba by to potom veľmi bolelo,“ bez okolkov mu tykala.

„Nie som zlodej.“

„Mali sme tu už všelijakých.“

„Keby som chcel niečo šlohnúť, prídem neohlásene,“ rozhlíadal sa po obrazoch neznámej hodnoty.

„Taký si frajer?“ pustila sa do otvoreného rozhovoru. „Ako by si nás vykradol?“